

phantasmagoria

τζουλιάνο καγκλής

phantasmagoria

τζουλιάνο καγκλής

Δεκέμβριος / December 2019

Alpha C.K.
ART GALLERY

πως σπαταλιέται δημιουργικά το σκοτάδι

για τις φαντασμαγορίες του Τζουλιάνο Καγκλή

Πώς ξεχωρίζει ο σημαντικός ζωγράφος από τον συνηθισμένο;

Σε τί διαφοροποιείται η καλλιτεχνική αξία από τη μετριότητα;

Ποιά είναι τα κριτήρια που μάς πείθουν ότι ένα έργο θα αντέξει στο χρόνο;

Προσωπικά πιστεύω πως αληθινός καλλιτέχνης είναι αυτός που πρώτον επιτυγχάνει μέσα από την πιο επώδυνη, συχνά, προσπάθεια εκείνο το προσωπικό ύφος το οποίο θα είναι εύκολα αναγνωρίσιμο από τον θεατή και δεύτερον αυτός που μέσα από το προσωπικό, το κατακτημένο ύφος επιχειρεί ανανέωση της φόρμας, ανανέωση της έκφρασης. Αυτές κατά τη γνώμη μου είναι οι δύο βασικές προϋποθέσεις που καθιστούν ένα έργο, αληθινό έργο τέχνης.

Έργο δηλαδή που είναι έτοιμο να αντιμετωπίσει τον χρόνο και την Ιστορία. Παρακολουθώντας την εξέλιξη του ζωγράφου Τζουλιάνο Καγκλή, από την πρώτη του κιάλας εμφάνιση στον εικαστικό χώρο, μπορώ να πω ότι σήμερα έχει ωριμάσει εντυπωσιακά χωρίς να έχει τυποποιηθεί και έχει κατακτήσει απόλυτα το προσωπικό ύφος, δηλαδή την ιδιαίτερη γραφή που τον καθιστά ξεχωριστό χωρίς όμως να υποκύπτει στις ευκολίες του ύφους αυτού. Δηλαδή η παραγωγή του δεν είναι ποτέ μαζική, τυποποιημένη αλλά πάντα ανανεωμένη και πειραματική. Επιπλέον σε κάθε καινούργια ενότητα έργων που ο Καγκλής προτείνει, επιχειρεί σαφώς την υπέρβαση των όποιων κεκτημένων του ρισκάροντας και αποδομώντας εικαστικές βεβαιότητες. Αυτό εξάλλου το στοιχείο της αποδόμησης αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της προσωπικής του αισθητικής εφόσον σχετίζεται με την διαρκή επίτευξη ενός «ομιχλώδους» αποτελέσματος ανάμεσα στο στέρεο και το υδαρές. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν το ασαφές ή και αφηρημένο ανάγεται σε πρώτιστη, ζωγραφική αξία. Αποτελεί άποψη. Θα μπορούσε αυτό το σύντομο, εισαγωγικό κείμενο να σταματήσει εδώ αφήνοντας τον θεατή να γράψει, δηλαδή να αντιληφθεί τα υπόλοιπα, σύμφωνα με τη δική του αισθητική και κρίση. Αν επιχειρώ μερικούς ακόμα χαρακτηρισμούς κι αν γράφω λίγα, περισσότερα λόγια, δεν είναι για να προκαταλάβω τον υποθετικό αναγνώστη μου, ούτε για να διαφημίσω το προτεινόμενο «προϊόν» αλλά για να συμβάλω στην όσο το δυνατόν πληρέστερη κατανόηση του. Μέχρι τώρα τα κείμενα που αφιέρωνα στον Τζουλιάνο Καγκλή ήταν περισσότερο «λυρικά», ατμοσφαιρικά. Όμως τώρα θέλω να επιμείνω σ’ ένα μάλλον «τεχνοκρατικό», πιο εξειδικευμένο σημείωμα. Και τούτο γιατί πιστεύω πως η τωρινή ενότητα της ζωγραφικής του δεν χρειάζεται κανενός είδους φιλολογικά υποστηρίγματα αλλά μπορεί να προσεγγιστεί με τρόπο πεζό μεν αλλά και

πιο αντικειμενικό. Επειδή για έναν κριτικό τέχνης είναι πιο εύκολο

να γράφει «ποιητικά» έστω και αν συχνά αυτού του είδους τα κείμενα μπορούν να ταιριάζουν σε περισσότερους από έναν καλλιτέχνες.

Το δύσκολο παραμένει να μιλήσεις για τη ζωγραφική μέσα από την ίδια τη ζωγραφική, χωρίς μεταφυσικές αναφορές. Και τότε η ποίηση, αν υπάρχει, θα προκύψει από μόνη της. Πώς υπηρετεί λοιπόν αυτήν τη φορά ο Τζουλιάνο την επιθυμητή φαντασμαγορία των εικόνων του, δηλαδή το ταξίδι στο υπερβατικό μέσω των χρωμάτων και των σχημάτων; Με ποιούς τρόπους καθοδηγεί τον θεατή του σε μυστικά τοπία, σε κλειστούς, περικλειστούς κήπους, σε θάλασσες χωρίς αρχή ή τέλος, και σε σώματα γυναικών που χορεύουν ή κοιμούνται ή χάνονται ή είναι έτοιμες να αναληφθούν στον ουρανό σαν την ωραία Ρεμέδιος του Μάρκες ή σε θαυματοποιούς αποφασισμένους να επιτύχουν ένα ακόμα, ανώφελο, θαύμα μπροστά στα μάτια των παιδιών που ούτως ή άλλως τα καταλαβαίνουν όλα; Ο Τζουλιάνο Καγκλής επιμένει σε εκείνη την ζωγραφική εικόνα που μετεωρίζεται ανάμεσα στο ορατό και το αόρατο, στην δοσμένη πραγματικότητα και σε ότι την ανατρέπει. Αλλά και σ’ εκείνη τη φυγή προς το ονειρικό που δεν είναι ούτε δουλεία, ούτε δειλία, ούτε πρόσχημα αλλά τρόπος ζωής. Εκείνον τον τρόπο ζωής που έχει ο ίδιος επιλέξει για τον εαυτό του αλλά και για όσους μοιράζονται τις ίδιες αγάπες μ’ αυτόν. Έπειτα ξέρετε πόσο σκοτάδι πρέπει να σπαταληθεί για να υπάρξει λίγο φως ώστε να αναδυθούν στέρεες οι εικόνες από την ομίχλη της ανυπαρξίας τους;

Αν δείτε με προσοχή τους τελευταίους πίνακες του Τζουλιάνο

Καγκλή θα το καταλάβετε.

ΥΓ. Μου αρέσει όταν επισκέπτομαι το εργαστήρι του Τζουλιάνο ανάμεσα στα μισοτελειωμένα έργα και το χάος από τις προετοιμασίες που υπάρχει, σε μian άκρη κολλημένη, μία παλιά εφημερίδα με την φωτογραφία του Νικολάου Γύζη. Μου αρέσει που ένας νεότερος ζωγράφος συνομιλεί με το παρελθόν και σέβεται τη μικρή αλλά ουσιαστική παράδοση της ελληνικής ζωγραφικής. Μου αρέσουν οι ζωγράφοι που δεν είναι κολλημένοι σ’ έναν ψευδεπίγραφο μοντερνισμό αλλά που ανακαλύπτουν τον μοντερνισμό μέσα από την προσωπική τους έρευνα και τις προσωπικές τους αγάπες.

Μάνος Στεφανίδης

30.10.2019

wasting the darkness creatively

on the spectacular works of Juliano Kaglis

How do you tell apart a notable artist from an ordinary one?

What sets apart artistic merit from mediocrity? Under what criteria are we to be convinced that a work of art will last in time?

It is my personal view that a true artist first and foremost arrives at their individual style, often through painstaking effort, and this makes them easily recognizable to the viewer; secondly, they use that hard-earned style to renew form and expression. These are, in my opinion, the two main conditions that comprise a true work of art; ready, in other words, to come face to face with history and time. Having witnessed the progress of painter Juliano Kaglis already from his first steps in the art world, I can confidently say that he has matured in a most impressive way without succumbing to typecasting, and he has mastered his individual style, his very personal touch that makes him stand out without yielding to the conveniences of that style. His output is never large-scale and standardized but always fresh and experimental. Moreover, in every new group of works that Kaglis introduces, he clearly attempts to transcend all he has achieved so far, taking risks and deconstructing every artistic certainty. That element of deconstruction is, after all, a key feature of his personal aesthetics as it relates to his continuous effort to achieve a «nebulous» effect between the solid and the aqueous. More so when the ambiguous or the abstract is reduced to a primary painting value, thus comprising a personal perspective. This brief introductory text could end here, leaving the rest up to the viewer's aesthetic judgement. If I am elaborating further, it isn't because I want to impose my views on my hypothetical reader or to advertise the proposed "product," but rather to contribute to its being understood as fully as possible.

So far, the texts I have devoted to Juliano Kaglis have been more "lyrical," more atmospheric. Now, however, I would like to insist upon a rather «technocratic,» more specialized message as I believe that his current art is not in need of any kind of lyricism; it can be approached in a more "pedestrian" but more objective way. It is easier for an art

critic to compose "poetic" texts, even if these texts might be suited to more than one artist. The difficulty lies in talking about painting through painting itself, without any metaphysical references. That is when poetry will reveal itself, if it exists at all.

How, then, does Juliano serve the desired spectacularity of his images, his transcendent journey across images and shapes?

How does he lead his viewer to mystical landscapes, to enclosed gardens, to seas without beginning or end? To female bodies dancing or sleeping or fading away or ready to be lifted up in the skies like Márquez's Remedios the Beauty? To miracle workers determined to achieve yet another unnecessary miracle in front of the eyes of children, who nevertheless can see through it all?

Juliano Kaglis insists upon that painted image which balances between the visible and the invisible, between given reality and all that overturns it. He also insists upon that flight towards the dream that is neither slavery nor cowardice or pretext but a way of life.

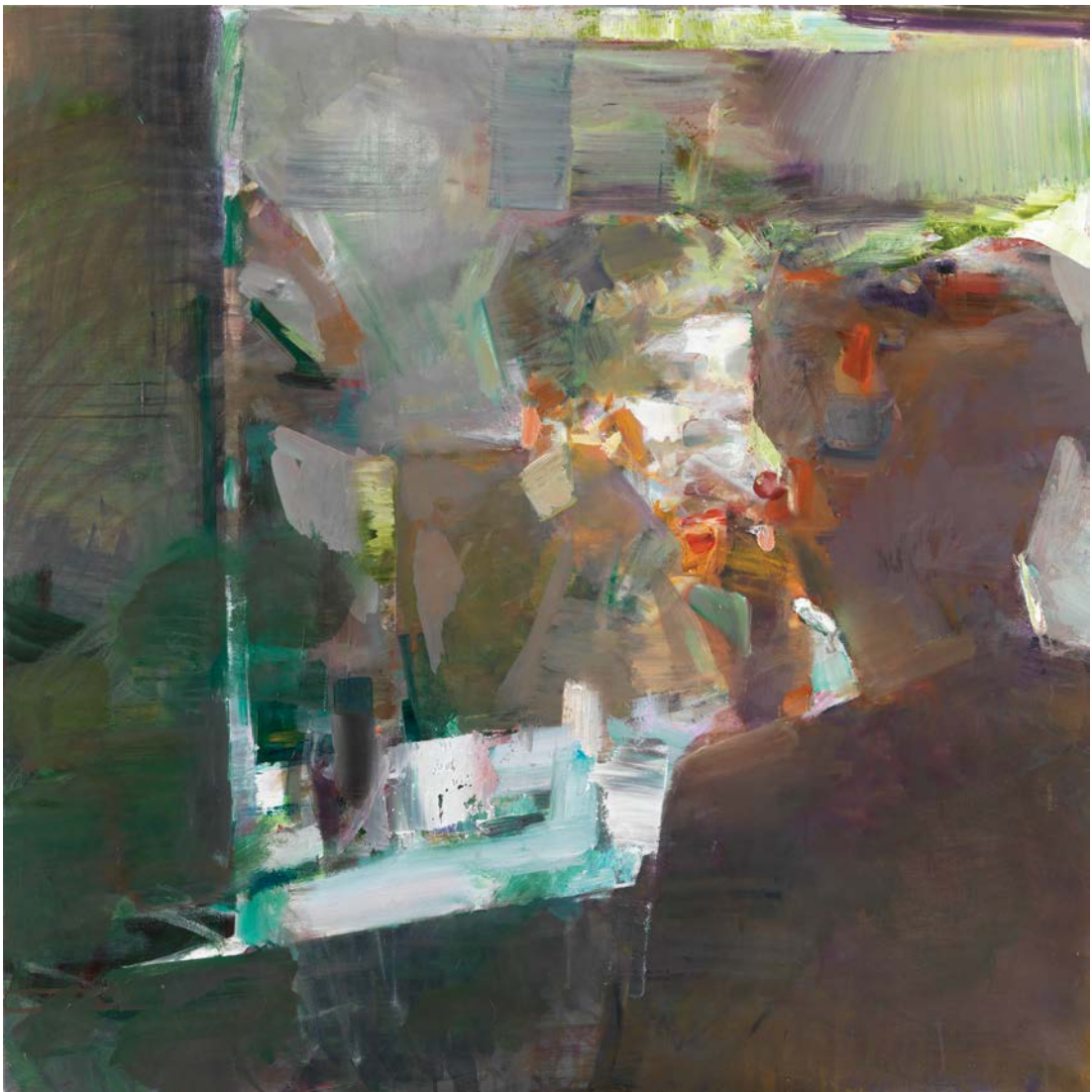
The way of life he has chosen for himself and for all those who partake in the same affections. Then again, do you know how much darkness must be wasted in order to create sufficient light that will allow the images to emerge out of the fog of their inexistence? Look closely at Juliano Kaglis' most recent paintings, and you will find out.

P.S. Whenever I visit Juliano's workshop, I am always pleased to see an old newspaper clipping with a photo of Nikolaos Gyzis stuck on a corner, among the half-finished works and the chaos of preparations. I like the fact that a younger painter is conversing with the past, respectful of the brief but significant Greek painting tradition. I like painters who are not stuck on a fake modernism but who discover it via their own inquiry and their own affections.

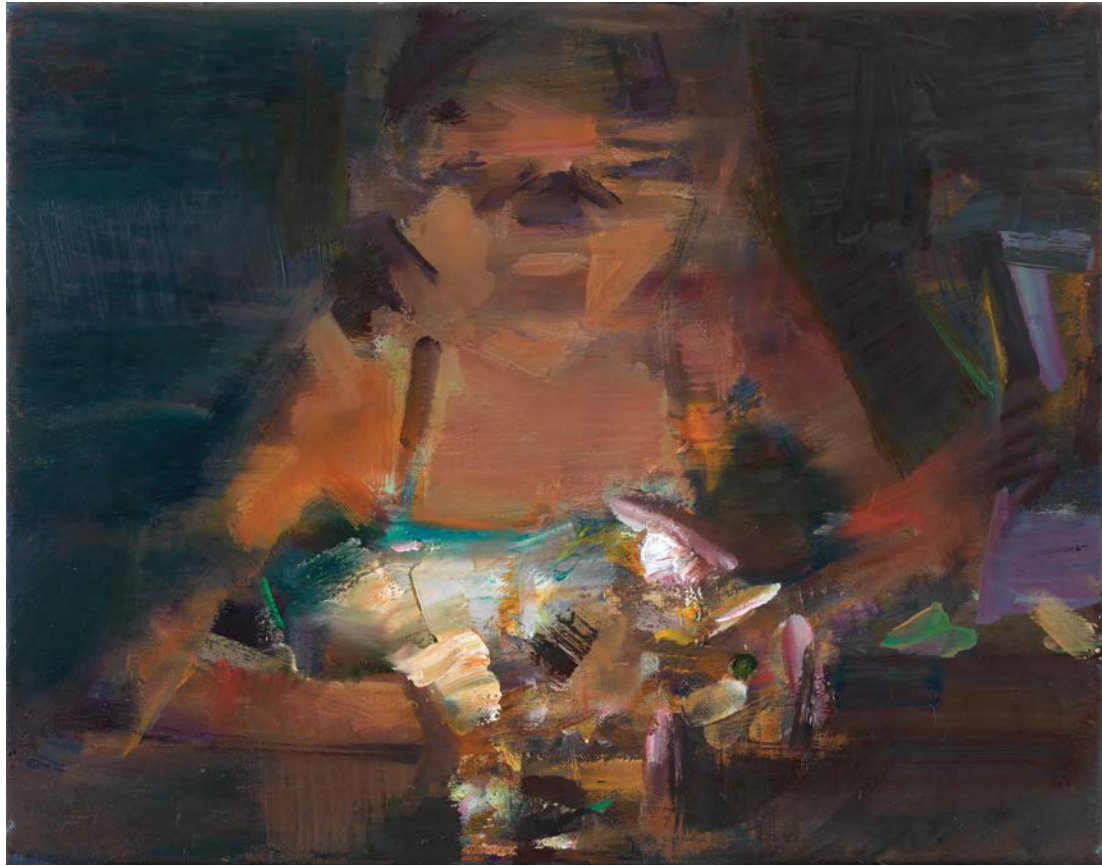
Manos Stefanidis

30.10.2019

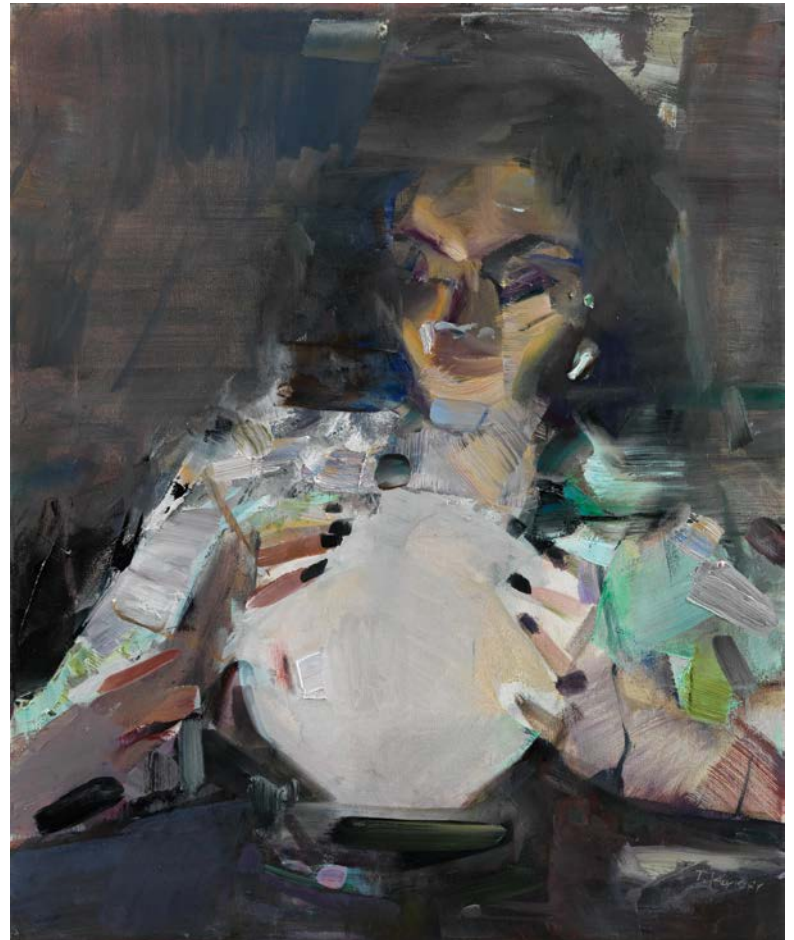
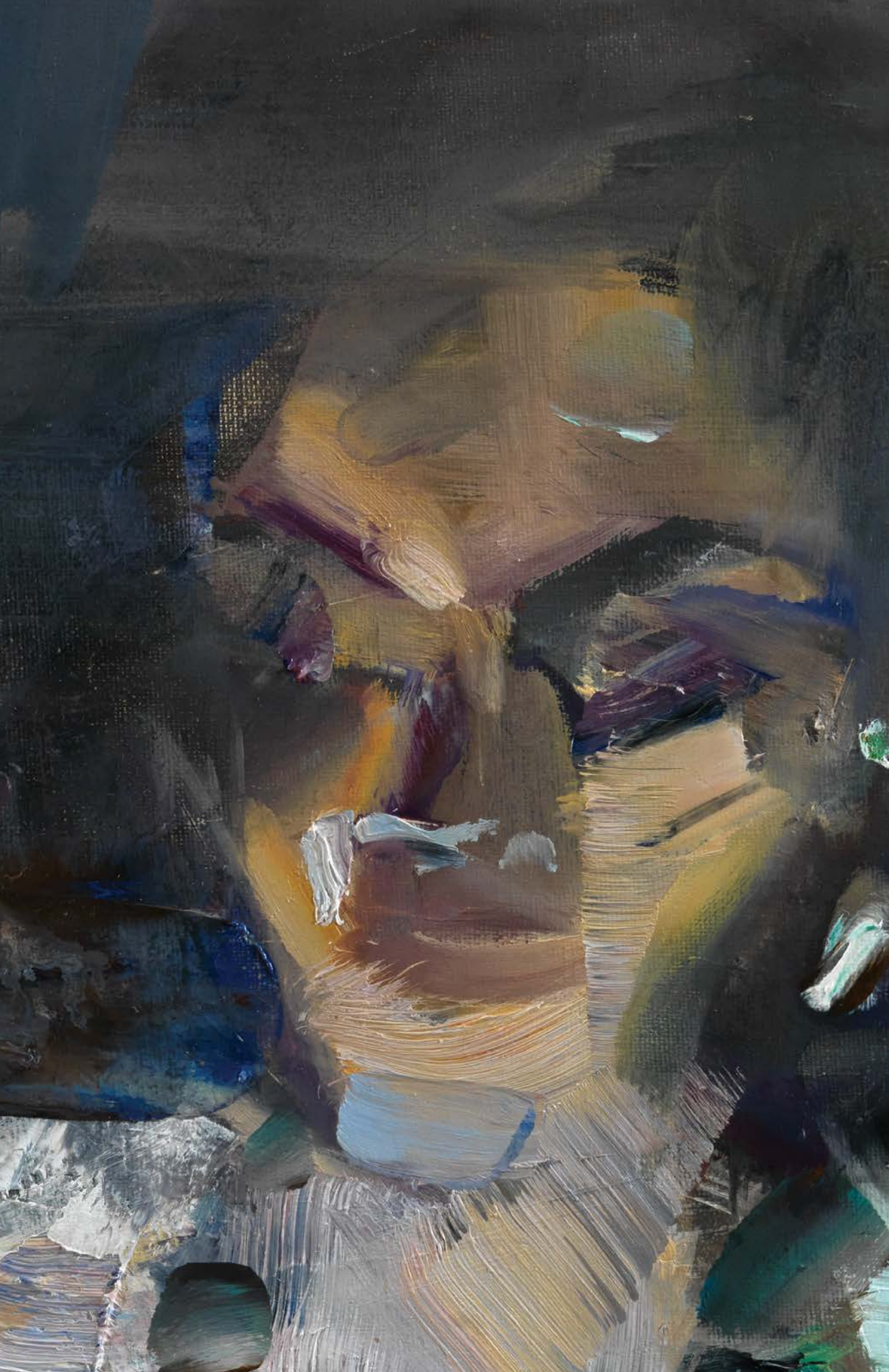

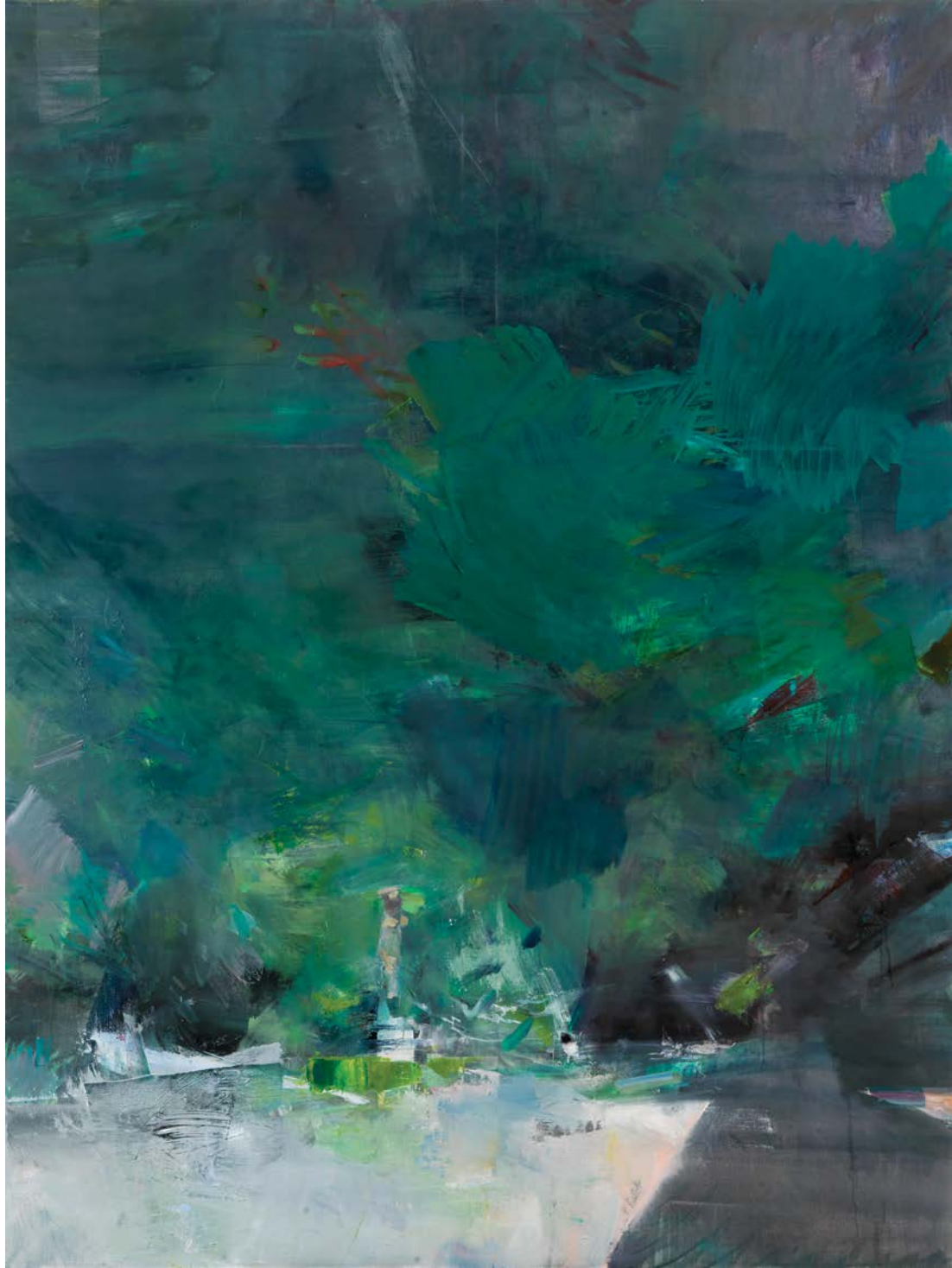

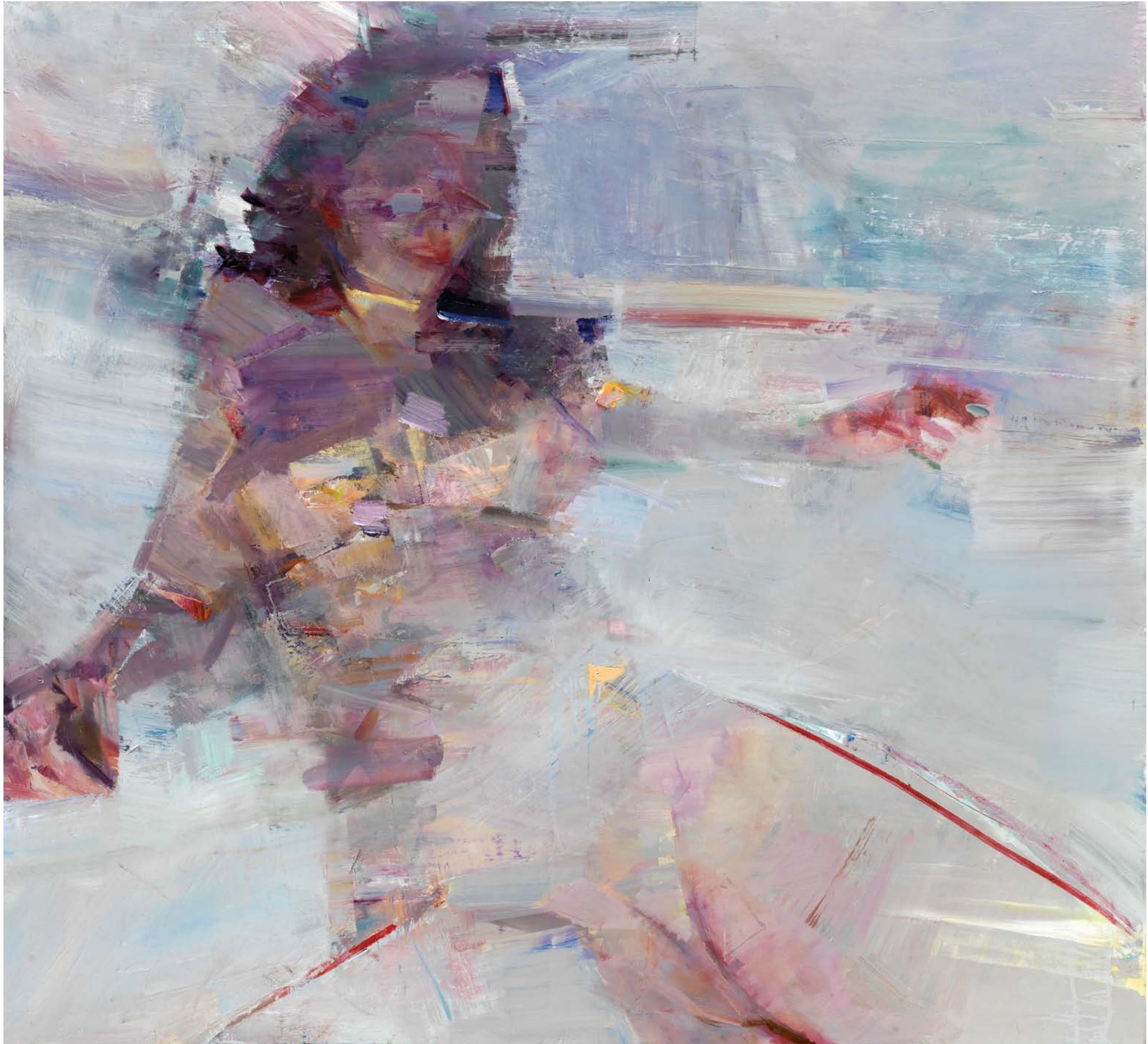

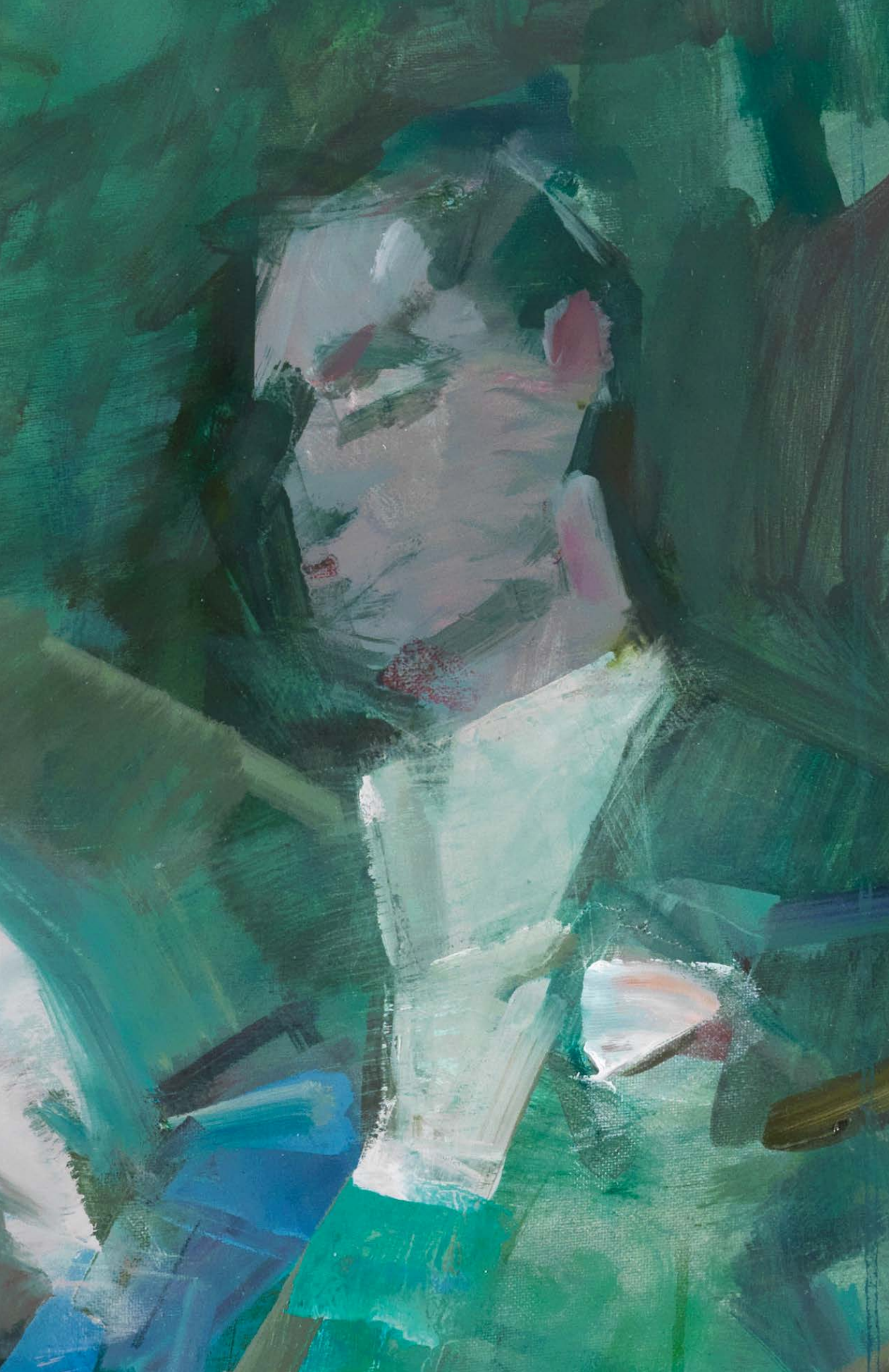

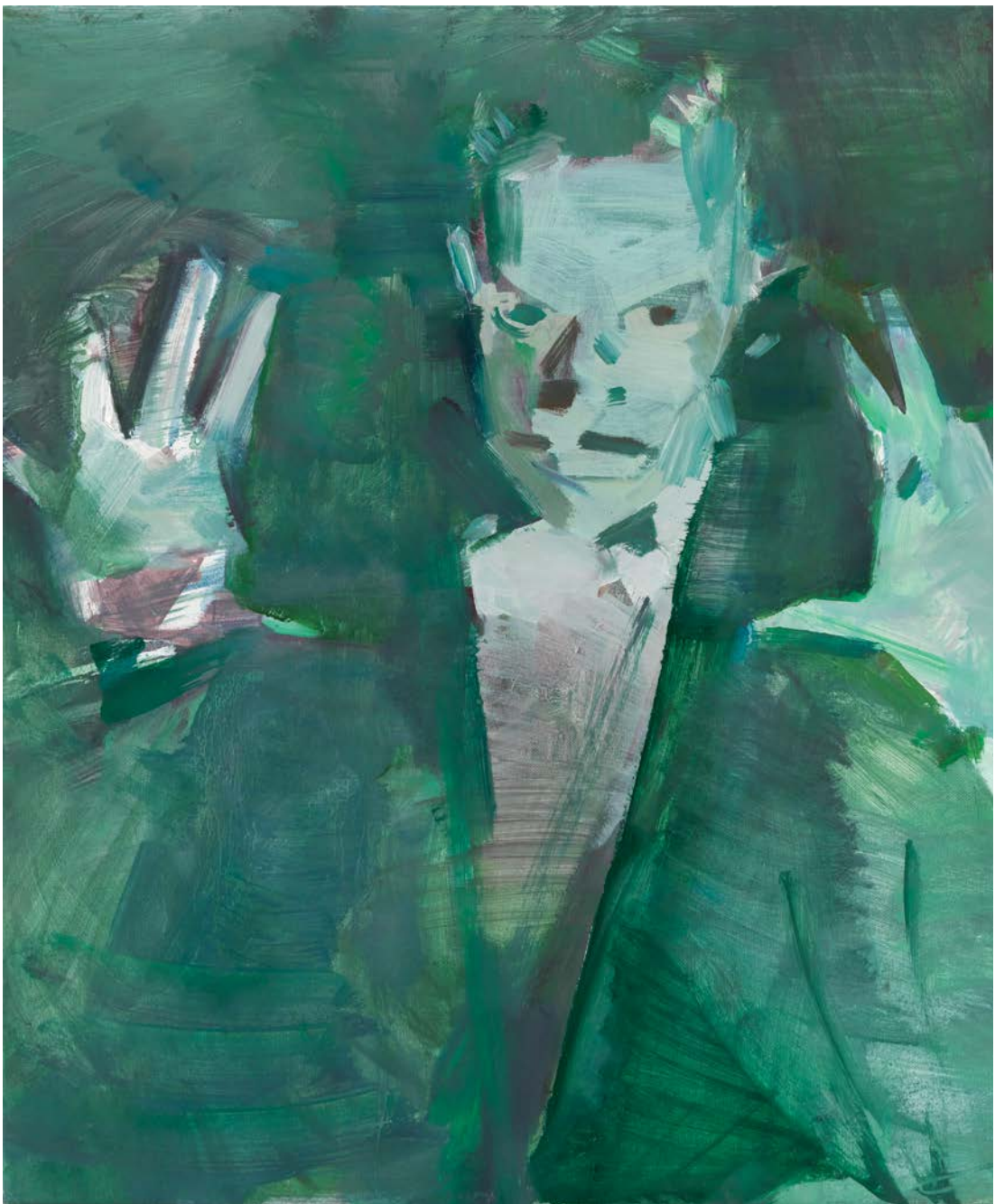

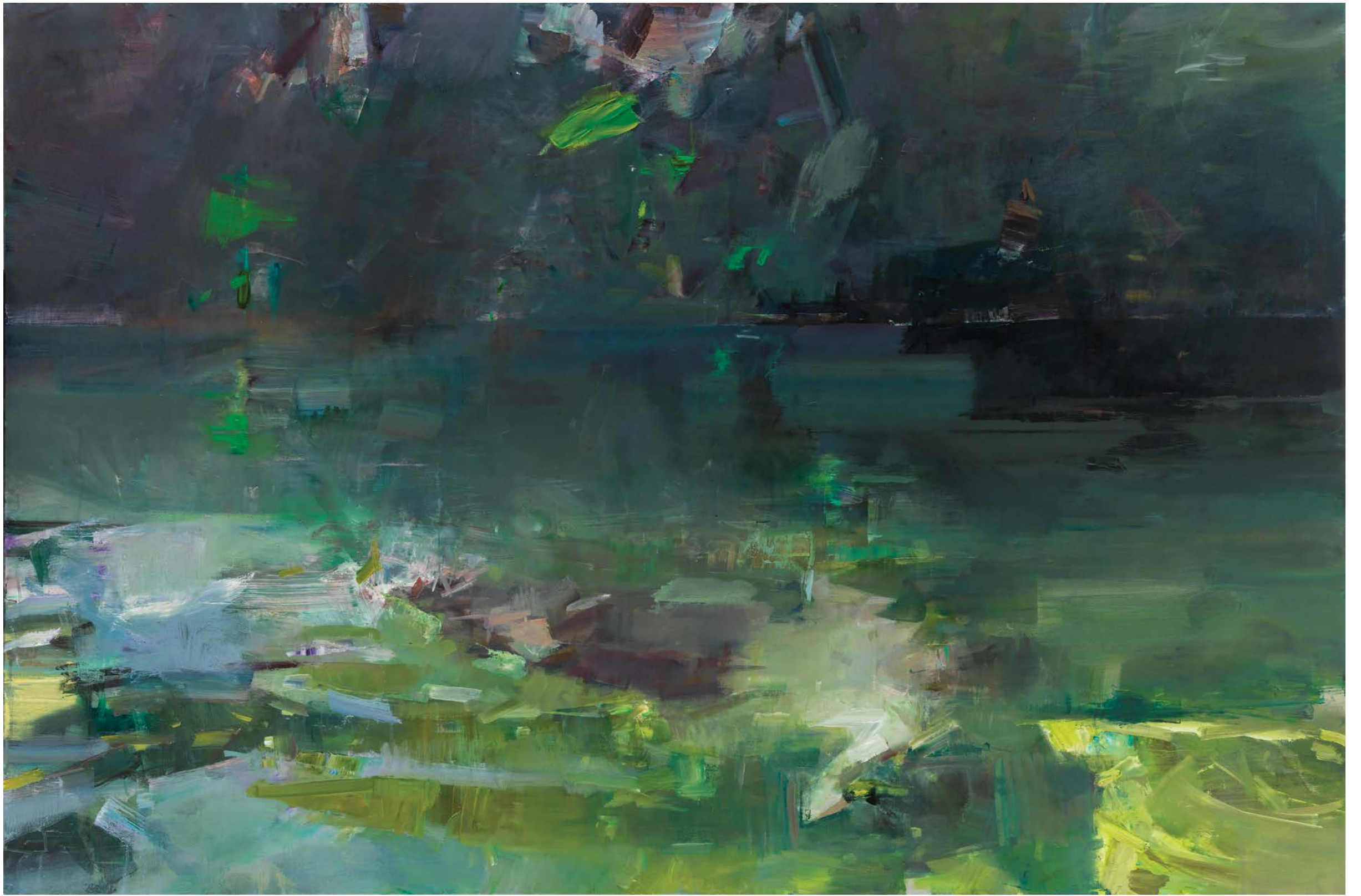

Το μπλε δωμάτιο
The blue room
35 x 45 cm

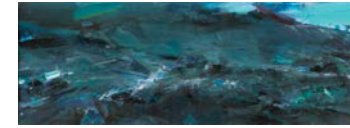
Κορίτσι στον καθρέφτη
Girl in the mirror
100 x 100 cm

Το ενυδρείο
The aquarium
120 x 160

Γενέθλια
Birthday
35 x 45 cm

Το κύμα
The wave
50 x 140 cm

Η κρυστάλλινη σφαίρα
The crystal ball
60 x 50 cm

Κήπος με άγαλμα
Garden with a statue
160 x 120 cm

Νυχτερινή σκηνή
Night scene
120 x 160 cm

Η ανάμνηση
The recollection
130 x 145 cm

Ο μάγος
The magician
140 x 50 cm

Ο θάνατος μιας μέλισσας
Death of a bee
18 x 24 cm

Σπίτι στη θάλασσα
House on the sea
120 x 180 cm

Ο μάγος II
The magician II
60 x 50 cm

Ο κολυμβητής
The swimmer
120 x 180 cm

Η περιπλάνηση
The wandering
2 x 2,5 m

Ο Τζουλιάνο Καγκλής γεννήθηκε στην Αθήνα το 1974.

Σπούδασε ζωγραφική στη Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με καθηγητές τον Τριαντάφυλλο Πατρασκίδη, τον Μαρτίνο Γαβαθά και χαρακτηριστική με τον Γιώργο Μήλιο (1996-2002). Το 2003 απέσπασε υποτροφία από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών για εκτέλεση καλλιτεχνικού έργου. Το 2013 τιμήθηκε από την Ακαδημία Αθηνών με το βραβείο για νέο ζωγράφο κάτω των 40 ετών.

Έχει παρουσιάσει το έργο του σε έντεκα ατομικές εκθέσεις (έκφραση Γιάννα γραμματοπούλου - Αθήνα, Alpha CK art gallery - Λευκωσία, Epsilon art gallery - Θεσσαλονίκη) και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έργα του ανήκουν σε σημαντικές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές.

Juliano Kaglis was born in Athens in 1974. He studied painting at the Athens School of Fine Arts with professors T. Patraskidis, Martinos Gavathas and engraving with G. Milios (1996-2002). In 2003 he gained the Fine Arts Scholarship from the Greek State Foundation. In 2013, he was honoured with the Distinguished Greek Painter Award for artists up to 40 years old, offered by the Academy of Athens. He has presented his work in eleven solo exhibitions (ekfrasi gianna grammatopoulou, Athens- Alpha CK art gallery, Nicosia - Epsilon art gallery, Thessaloniki) and has taken part in various group exhibitions in Greece and abroad. His works can be found in public and private collections.

Για τη ζωγραφική του Τζουλιάνο Καγκλή

«Το κόκκινο που βγαίνει σχεδόν εκρηκτικά απ' τον χρωστήρα του Καγκλή, τείνει λες, να αυτονομηθεί υποτάσσοντας και αφομοιώνοντας μέσα του τις φόρμες, τα γυναικεία κορμιά, ακόμα κι όταν τα περιγράφει ή τα πλάθει. Σαν από πιεστική ανάγκη το κόκκινο μιλάει εδώ τόσο κόκκινα, που συμπαρασύρει τη ματιά και απο κει το θυμικό στους δικούς του χρωματικούς ρυθμούς, φαινομενικά μονότονους, στην ουσία όμως αποκαλυπτικούς μιας πλούσια λυρικής τονικότητας. Στον αντιστικτικό του διάλογο με το λευκό, που είναι κυρίαρχα στο φόντο, το κόκκινο από τη φύση του και από την εδώ έμπειρη διαχείριση του βγαίνει ακόμα πιο πυρακτωμένο, παλλόμενο, κωδικοποιεί διαικπεραιώνοντας με τον καλύτερο τρόπο τις προθέσεις του ζωγράφου.»

Χρήστος Μπουλώτης, 2004

«Το εκρηκτικό κόκκινο του ίμερου που τόσο χαρακτήριζε τις προηγούμενες γυναίκες του Καγκλή υποχωρεί τώρα θεληματικά μπροστά σε μια ψυχρή παλέτα λαδοχρωμάτων, φανερά δηλωτική της ψυχικής μετάπτωσης. Το μαύρο -πότε ρούχο και πότε ένα κομμάτι φόντο- ως αντιστικτικό χρώμα και προφανώς συμβολικά παρόν διεκδικεί το μερτικό του. Σαν σπονδυλωτοί μονόλογοι οι νυν γυναίκες μοιάζουν να μιλούν για τα πάθη και τα πένθη του σώματος, δηλαδή του χρόνου, για την ανθρώπινη συνθήκη, την επιθυμία για διάρκεια, αυτό το επίμονο «desir dur de durer», κατά τον Paul Eluard. Ο ζωγραφικός λόγος τεχνηέντως αποδραματοποιημένος, καταφέρνει να γίνει σχεδόν αντικειμενικός, χωρίς βιμπράτο, με την ηδύτητα της μελαγχολίας και με μια ήπια εγκαρτέρηση μπροστά στο εν τέλει μοναχικό ταξίδι μας, όπου αδύνατο πια να πεις αν είναι τα τρένα που φεύγουν ή οι σταθμοί.»

Χρήστος Μπουλώτης, 2008

«Οι συνθέσεις του Τζουλιάνο ξεκόβουν πλέον από την ασφάλεια ενός διαλόγου ανάμεσα στην, συνήθως γυναικεία φιγούρα που χτίζεται με έντονα φωτιστικά κοντράστα και στο υδαρές φόντο που την αγκαλιάζει σαν αμνιακό υγρό και εκτίθενται σε φόρμες πιο επιθετικές, ημιτελείς, σε τοπία που διεκδικούνται από ανθρώπους και αγρίμια, σε φασματικές μορφές που ζουν την έκρηξη της ζωής σαν να ήταν η έκθεση του θανάτου τους.»

Μάνος Στεφανίδης, 2011

«Το αβάφτιστο, λοιπόν, συναίσθημα που με κατέκλυσε, μένει από κείνη τη μέρα ολοζώντανο μέσα μου, παιδικό σαν την ερώτηση: «τι να βλέπει ο Τζουλιάνο;». Τι κοιτάει πίσω απ'τα σώματα των γυναικών, των παιδιών και των ζώων και πώς είναι τόσο αλάνθαστος στα χρώματα του κόσμου που τα σώματα αυτά στ'αλήθεια ανήκουν; Κάθε φορά, σε κάθε πίνακά του, μαντεύω κι ένα πρόσωπο άλλο, που είναι εκεί χωρίς να φαίνεται. Ένα πρόσωπο που κοιτάζει πιο τρυφερά από τον κανονικό χρόνο και χαρίζει χώρο και χρώματα στα σώματα αυτά και στο ταξίδι τους προς έναν παντοτινό θρόνο.»

Φοίβος Δεληβοριάς, 2011

«...στην αληθινή, δηλαδή τη ζωντανή ζωγραφική, αυτή που δεν αντιγράφει μωμιοποιημένα πρότυπα από το παρελθόν, η στατικότητα είναι παραραιοστική. Στην ουσία ο πίνακας κινείται, πάλλεται, αλλάζει, εκρήγνυται, μεταμορφώνεται.

Αυτή την αίσθηση μου δημιουργεί, ότι δηλαδή κινείται, και η ζωγραφική – χαμαιλέοντας του Τζουλιάνο Καγκλή. Ο Καγκλής ισοροπεί γοητευτικά, καθώς ωριμάζει, στο όριο της αναπαράστασης και της αφαίρεσης, της σαφήνειας και του αυτοσχεδιασμού, εκείνου που είναι αναγνωρίσιμο – από ποιον, άραγε και πως; -κι εκείνου που παραμένει ασαφές, που βυθίζεται σε μια λίμνη από διάφανα όνειρα, νεφελίδικα χρώματα και μεταξωτό σκοτάδι...»

Μάνος Στεφανίδης, 2014

«Ο Τζουλιάνο, έχοντας βαθιά την αίσθηση του ζωγραφικού χώρου, αναπτύσσεται δυναμικά, ακολουθώντας την έμφυτη ζωγραφική του ορμή. Η δραστηρική πινελιά και η δραματική θα έλεγα χρωματική διάθεση, διεγείρουν βαθύτερες, πρωτόγονες μνήμες, ονειρικές επιθυμίες, η εφιαλτικά όνειρα. Το αρχικό θέμα, κέντρισμα, έδωσε την θέση του, σε ένα ζωγραφικό πλούτο μορφών.»

Τριαντάφυλλος Πατρασκίδης, 2017

On Juliano Kaglis' work

"The color red, rushing out of Kaglis' paint brush in an almost explosive manner, aspires to become self-contained by subjugating and assimilating into it the forms and female bodies, even as it describes or molds them. It is like a pressing need; red speaks a language that is so red that it lures the eye, and subsequently the affect, into its own color associations, seemingly monotonous, but in essence revealing of a rich lyrical tonality. In its contrapuntal dialogue with white, which dominates the background, red naturally, and by skillful management, comes out even more incandescent, pulsating, and succeeds in codifying the artist's intentions in the best possible way."

Christos Boulotis, 2004

"The incendiary red of desire, so characteristic of Kaglis' previous women, is now willingly retreating in front of a cold palette of oil paints, a true manifestation of mental transition. The color black – either a piece of clothing or part of the background – is claiming its share, as a contrapuntal color with an obvious symbolic presence. As if in modular monologues, the women now seem to be talking about the passions and mournings of the body – that is of time – the human condition, the desire for continuity, that persistent "dur desir de durer," according to Paul Éluard. Artfully stripped of its dramatic nature, painting now becomes almost objective, devoid of vibrato, marked by a sweet melancholy and a mild resignation in front of man's ultimately lonely journey, where it's no longer possible to say whether it is the trains that are departing or the stations."

Christos Boulotis, 2008

"Juliano's compositions have now severed their ties with the security of a dialogue between the – usually female – figures, created with intense light contrasts, and the aqueous background that enfolds them like amniotic fluid; they are now confronted with more aggressive, incomplete forms, in landscapes claimed by people and beasts, in ghostly figures that experience the explosion of life as if it were the exhibition of their death."

Manos Stefanidis, 2011

"That nameless feeling that overtook me that day remains very much alive in me, juvenile like the question, "What could Juliano be seeing?" What does he see behind the forms of the women, children, and animals? And how come he gets the colors of the world that they truly belong to exactly right? Every time I look at one of his paintings, I detect a new figure, who is there, albeit unseen. A figure that gazes out more gently than in real time, offering the gift of space and color to those forms, who are on their way to an immortal throne."

Foivos Delivorias, 2011

"[...] in real, that is, living painting, which isn't a mere copy of mummified models of the past, immobility is delusive: The painting moves, pulsates, changes, and explodes, transformed. This is the feeling I get from Juliano Kaglis' art; that it is ever-changing, like a chameleon. As Kaglis matures, he balances charmingly between representation and abstraction, lucidity and improvisation, recognition – by whom? How? – and that which will remain obscure, sinking down into a lake of diaphanous dreams, nebulous colors and silky darkness..."

Manos Stefanidis, 2014

"Having a profound sense of the boundaries of art, Juliano evolves dynamically, following his innate painting momentum. The intense brush stroke and the dramatic coloring, so to speak, stimulate deeper, primitive memories, dreamlike desires, or nightmarish dreams. The original driving theme has given its place to a wealth of forms."

Triantafyllos Patraskidis, 2017

Ευχαριστώ θερμά τον Μάνο Στεφανίδη
τον Αδαμάντιο Τζεβελέκο
και τη Σοφία Βακράτσα.

Φωτογράφιση έργων
Γιάννης και Οδυσσέας Βαχαρίδης
Μετάφραση κειμένων
Ελένη Δραγώνα
Φωτογραφίες καλλιτέχνη
Αλίνα Λέφα
Σχεδιασμός εντύπου
Ogust

I would like to thank Manos Stefanidis
Adamantios Tzevelekos
and Sofia Vakratsa.

Artwork photography
Giannis & Odysseas Vacharidis
Portrait of the artist
Alina Lefa
Translation
Eleni Dragona
Catalogue Design
Ogust

www.ackgallery.com
www.julianokaglis.gr

